

vel kan forsvare, at de, naar de ville, og naar de indrette deres Indtægter derpaa, kunne bestemme, at de yde Hjælp i Barsels-tilsælde. Det er altsaa det, Forslaget gaar ud paa. Det følger af sig selv, at Ordet „yderligere“ i § 16, saaledes som det findes i Lovforslaget „yderligere Sygdom“ maa gaa ud, thi netop i dette Ord ligger en Forudsætning om, at Barsel overhovedet er Sygdom, en Opfattelse, som Udvalget ikke mener er naturlig, og som det heller ikke er rigtigt at fastholde.

Bigtigere, mere indgribende er en Række af Forslag, som stilles af et Mindretal til § 17. Her er nemlig Tale om Variigheden af den Ydelse, som Sygekasserne skulle give. Det er jo det andet Hovedspørgsmaal, der opstaar. Hovedpunkterne i Lovforslaget ere de to: hvad skulle Sygekasserne yde for at faae Anerkjendelse og Understøttelse, og hvorlænge skulle de yde Hjælp? Paa det sidste Punkt har Forslaget opstillet Reglen om, at Forpligtelsen til at yde Bengehjælp strækker sig over et Tidrum af 26 Uger i et Regnskabsaar. Et Mindretal har foreslaaet det indskrænket saaledes, at Ydelsen kun skal strække sig over et Tidrum af 13 Uger i et Regnskabsaar, og en tilsvarende Halvering er saa foreslaaet af dette Mindretal i det andet Stykke af § 17, hvor der er Tale om Hjælpens absolute Ophør, nemlig at et Medlem, som i Løbet af tre paa hinanden følgende Regnskabsaar har nydt Sygehjælp i Alt i 60 Uger, ophører at have Ret til yderligere Bengehjælp; disse 60 Uger foreslaar Mindretallet reducerede til 30 Uger. Det er, som man let vil se, et afgjørende Punkt. Det er en meget betydelig Indskrænkning; skjøndt det maatte ikke praktisk taget i de sædvanlige Tilfælde er saa overordentlig hyppigt, at Sygdomme vare saa længe, saa er det dog af stor Betydning, om man vil indskrænke Tidsgrænsen til 13 Uger eller beholde disse 26 Uger. Mindretallet forklarer med et kort Udtryk, at disse 13 Uger ere hjemlede „baade i Theori og Praxis“, men Flertallet mener, at Spørgsmaalet er, om der, naar vi forudsætte en Lov som denne givne, er nogen Nødvendighed for at indskrænke Variigheden af Ydelsen saa stærkt. Vi mene, at man ikke i denne Henseende kan paaberaabe sig en Praxis fra Kasser, som ikke have haft en saadan Understøttelse som den, denne Lov vil yde, idet Hjælpen vil kunne strækkes længere, naar Sygekasserne faae saadanne Tilskud, som her er Tale om. Vi mene ogsaa, at der heller ikke i den Erfaring, der iøvrigt foreligger for Danmarks Bedkommende — uagtet det er os velbekjendt, at et stort Antal Sygekasser hidtil ikke have strakt Hjælpen ud over

13 Uger — er tilstrækkelig Grund til at fravige, at Variigheden skal udstrække sig til det i Forslaget fastsatte Maal. Vi mene endelig, at Tanken med hele Loven først tilfredsstilles fuldstændig, naar det ikke blot bliver for et Fjerdingaar, at Sygekasserne hjælpe, men at man, naar man sætter dette Apparat i Bevægelse og yder saa betydelige Understøttelser, som her er Tale om, for igjennem dem at naae til Sikkring i Sygdoms-tilsælde, saa bør strække Pligten nogenlunde langt ud, idet man ellers ikke vil naae det Maal, som Loven maa have. Det er ogsaa fra Mindretallets Side forsaavidt erkjendt, som det har foreslaaet et Supplement til denne Indskrænkning i Variigheden af Ydelsen til 13 Uger derved, at der fremsættes Forslag om, hvorledes det da skal gaa den Mand, hvis Sygdom varer ud over 13 Uger, nemlig forskjellige Forslag, som findes under Nr. 23 og 24, stillede af Mindretallet og gaaende ud paa, at naar Sygdommen varer ud over denne Tid, skal først Opholds-kommunen være pligtig til at yde den Syge samme Hjælp, som Sygekassen ydede, og i lige saa lang Tid — det vil altsaa sige de næste 13 Uger — og dernæst en Bestemmelse om, at den efter den Tid fornødne Hjælp skal ydes af den Kommune, der efter de almindelige Regler vilde have at udrede Sygehjælp, men saadan Ydelse betragtes ikke som Fattighjælp. Jeg skal nu slet ikke udtale mig nærmere om Realiteten af disse Forslag, idet jeg blot gjentolde i Grindringen for mit og Flertallets Bedkommende, hvad jeg udtalte i Gaar, nemlig at ethvert Spørgsmaal om, hvad der skal gøres for en Syg af Kommunen — det være sig nu Opholds-kommunen eller den almindelige fattigpligtige Kommune — ikke naturlig hører ind under denne Lov. Spørgsmaalet maa løses i Forbindelse med Løsningen af det almindelige Spørgsmaal om Kommunens Pligt lige overfor Trængende overhovedet. Derfor har Flertallet ikke kunne slutte sig til disse Forslag, og idet det altsaa bortser fra dette Supplement, som Mindretallet tænker til sit Forslag, fastholder Flertallet Forslaget, som det foreligger fra Regjeringens Side, at Sygekassernes Forpligtelser med Hensyn til Bengehjælp skal vare 26 Uger; hvad der saa yderligere skal ske med den Syge i paagældende Regnskabsaar, ligger udenfor denne Lov, som kun handler om Sygekassernes Forpligtelser. Det er andre Kasser, som saa maa træde til. Det er Hovedspørgsmaalet her ved § 17. — Hele Udvalget har imidlertid ment at maatte foreslaa en Forandring i det Forhold, som er ordnet i § 17, 2det Stykke, der gaar ud paa, at naar et Medlem i